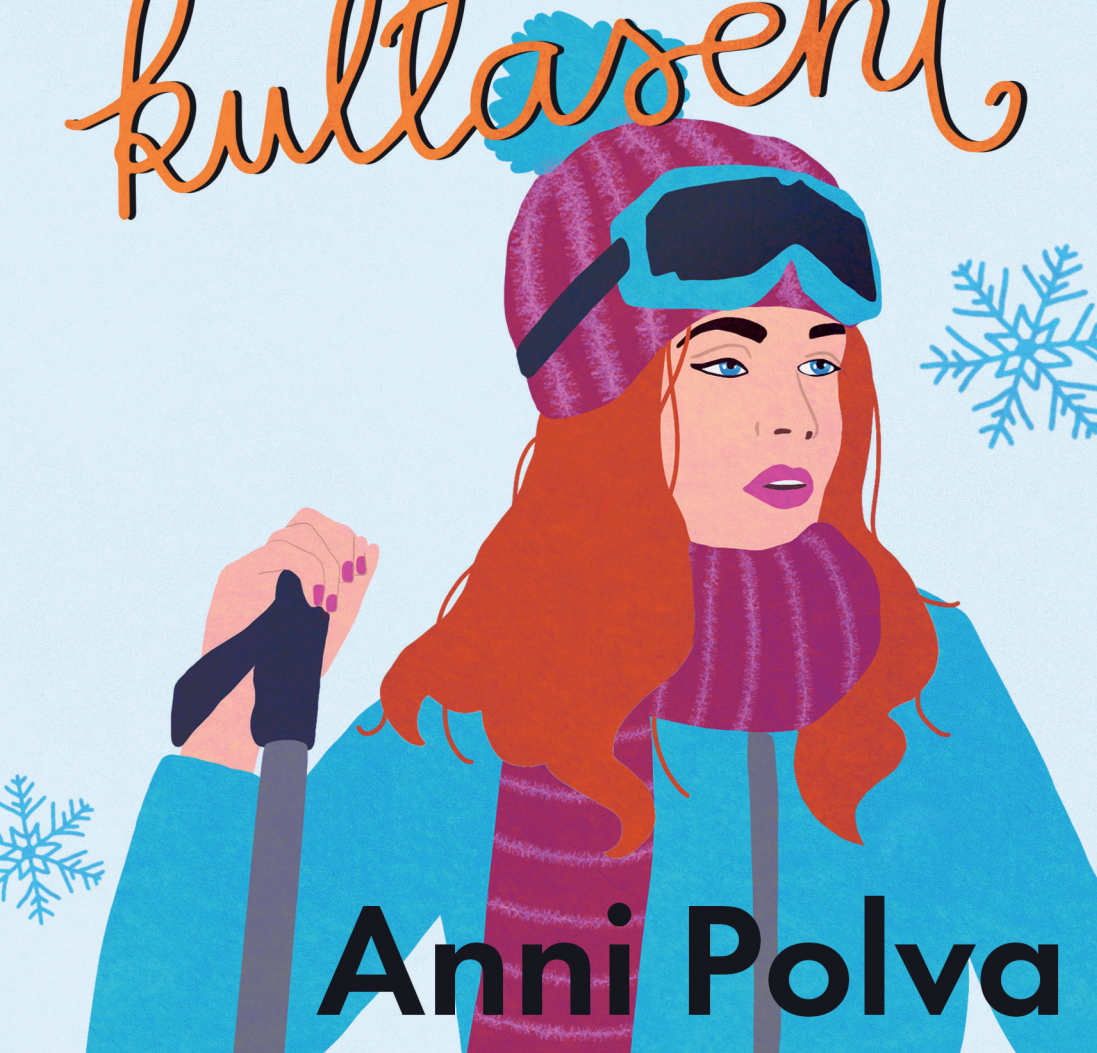

Älä här pyristele kultaseini

Anni Polva

Älähän pyristele, kultaseni

Anni Polva

Älähän pyristele, kultaseni

SAGA Egmont

Älähän pyristele, kultaseni

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1968, 2023 Anni Polva and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728553398

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

Puhelin soi vihaisesti kerran, kaksi, kolme kertaa, ja Tuovi nousi unenpöpperössä istumaan. Kuka himpsatti! Jo kolme yötä hän oli laskenut lampaita, mutta saanut palkakseen vain parin tunnin torkahduksen. Nyt, kun uni oli vihdoin tullut, pärisi puhelin, mokomakin lemmon keksintö. Hän oli sairastanut flunssaa pari viikkoa ja oli lopulta toipumassa, mutta kun oli sidottu vuoteeseen vuorokauden ympäri, alkoi makaaminen maistua puulta. Uni teki lakon. Joskus päivällä se kävi pikavierailulla, mutta unohti kokonaan yön. Kaikkensa yritettyään hän oli lopulta nukahtanut, ja nyt pahuksen puhelin herätti hänet.

– Vikasoitto varmasti, kai se pian väsy.

– Prrrr! pärinä ei ottanut lakatakseen.

Tyttö painoi valon pöytälamppuun ja katsoi kelloa: puoli yksi. No jo oli puhelinkeskustelun aika!

– Soikoon minun puolestani, minä nukun! Jos osoite on oikea, se ei voi olla kukaan muu kuin Helvi, joka on palannut juhlista ja haluaa kertoa uutisia. Hänen uutisiaan! Hän kai

uskoo, että minä valvon joka tapauksessa, niin että on samantekevää, soittaako hän vai ei.

Hän kiskoi peitteen kasvoilleen ja painoi höyhentyynyn sen päälle, mutta molempien läpi kuului äkäinen pärinä. Kymmenen hermoja repivää soittoa, lyhyt tauko, ja jälleen kymmenen sarja.

– Hassu Helvi, sehän herättää tuolla melulla naapuritkin unesta! nukkuja tuskastui, työnsi suojamuurin kasvoiltaan ja pudotti jalkansa lattialle. Hänestä tuntui vastenmieliseltä nousta, sillä Helvi puhui vauhtiin päästyään ainakin tunnin, niin että selkä siinä kipeytyisi, ja päätä alkaisi pakottaa.

Kymmenen sarja päättyi jälleen, ja puhelin oli lopultakin vaiti. Tuovi nosti helpotuksesta huokaisten jalkansa peitteen alle, ja päätti, että vaikka pärinä alkaisi uudelleen, hän ei sittenkään vastaisi. Se saisi soida itsensä väsyksiin, ja hän vain kuuntelisi. Mutta kun pärinä alkoi, hän ei lopultakaan voinut muuta kuin nousta ja siepata kuulotorven korvalleen. Hermot mokomassa repesivät.

– Mitä kummaa sinä tarkoitat soittaessasi tähän aikaan vuorokaudesta, ja noin pitkään. Minä pääsin lopultakin uneen kolmen yön valvomisen jälkeen, ja sitten sinä rämpytät kuin heikkopäinen ja herätät minut. Sietäisit saada sakkoja.

Hän ampui sanottavansa yhteen hengenvetoon, ennen kuin toisessa päässä kukaan ehti äännähtääkään, sillä hän tiesi kokemuksesta, että jos Helvi pääsisi alkuun, se ei pitäisi hengitystaukoja.

– Oletko sinä valvonut, kultaseni, tavallisestihan sinä nukut niin sikeästi, että et herää mistään?

Kuuloke oli pudota Tuovin kädestä. Mies, ja keneksi se mahtoi häntä luulla. Oli siinäkin lämmintä lempeä, kun täytyi soitella kullalleen keskellä yötä.

– Haloo, kuka te olette, ja mihin numeroon te halusitte soittaa?

Ensin torvesta kuului kutittavaa naurunkiherrystä ja sitten vakuutus, että juuri tänne ja tähän numeroon.

– Kenelle muka soittaa! Sinulle tietysti. Älä nyt viitsi kiukutella, Maija, minähän lupasin, etten varmasti unohda enää toista kertaa kukkien lähettämistä.

Maija! Siis sittenkin väärä numero, ja mokoma oli katkaissut hänen makean unensa. Tuovi löi sanaakaan sanomatta puhelimen paikalleen. Yösoitot olisi lailla kiellettävä ja määrättävä rikkojille linnatuomio.

Sänky kutsui edelleen houkuttelevan näköisenä, mutta unentulo ei ollut enää niinkään varma. Se oli oikullinen vieras, joka otti pienestäkin itseensä.

– Kyllä minä ainakin yritän, onnistun sitten tai en.

Lamppu ehti tuskin sammua ja peite kiertyä mukavasti jalkojen ympärille, kun puhelin alkoi jälleen. Tällä kertaa sen ääni kuuluikin pahemmalla kuin tuomiopäivän pasuuna, sillä korvat olivat herkistyneet. Tuovi oli jaloillaan jo ennen kolmatta soittoa.

– Mitähän syntii minä olen tehnyt, kun minulle ei anneta hetkenkään rauhaa!

Torven päässä oli sama miesääni kuin edelliselläkin kerralla, ja erehdys oli yhtä ilmeinen.

– Maija kultaseni, ethän sinä ole enää vihainen!

– Minä en ole Maija, hyvää yötä! torvi lensi paikalleen.

Tyttö jäi istumaan puhelimen viereen, sillä hän oli varma, että kaksi ei jäisi kolmannetta, ja samalla hän kävi läpi koko tuttavapiirinsä. Jos siellä olisi yksikin Maija, hän ei kutsuisi sitä enää ikinä luokseen, eikä hän antaisi lapsilleen, eikä

lapsenlapsilleenkaan mokomaa nimeä. Hän ei suostuisi edes kummiksi kenellekään Maijalle, sillä hän oli saanut siitä nimestä sinä yönä tarpeekseen.

Onneksi ystäväpiiristä ei löytynyt ainoatakaan Maijaa, ei edes yhtään Marjattaa.

Puhelin soi kolmannen kerran, kuinkas muuten, ja Tuovi tarttui verenhimoisena kuulotorveen. Nyt hän antaisi sen kuulla, totta totisesti, mutta hän ei ennättänyt vielä alkaakaan, kun torvesta kuului arka kysymys.

– Oletko se nyt sinä, Maija, vai onko se taas jossakin muualla?

Puhuja oli niin alistuneen surkea, että saarnanpito sai jäädä, ja tyttö kysyi työlästyneenä, mihin numeroon mies halusi päästä.

– Odottakaahan kun minä, se on minulla tässä paperissa, Maija muutti tähän numeroon vasta tällä viikolla. Kuului paperin kahinaa, ja sitten mies luutteli numerosarjan totisella äänellä.

– Sanokaahan uudelleen, mutta hitaammin!

Sarjan lopussa oli nolla, joka oli jäänyt jokaisella väännöllä yhdeksäiseksi.

– En minä kyllä varmasti tarkottanut häiritä, mutta kun nuo sormet on vähän kankeat. Ei, älkää pistäkö vielä kiinni, en minä tänä iltana enää soita, en Maijallekaan. Tuli otetuksi pari pientä, ja ne minut sekoitti. Me ollaan oltu Maijan kanssa jo melkein kaksi vuotta, eikä ole ollut mitään riitaa, mutta nyt tuli pientä sanottavaa sukulaisista, ja hän otti nokkaansa.

Synnintunnustus olisi venynyt kuin kuminauha, ellei Tuovi olisi saanut sanojaan väliin.

– Hyvä on, hyvä on, mutta minä olen toipilas, niin että minun on päästävä nopeasti vuoteeseen. Soittakaa huomenna Maijalle ja sopikaa asia.

– Mutta jos se Maija ei...

Tuovi painoi puhelimen kiinni ja huomasi vasta silloin, että olisi päässyt kaikesta irrottamalla koskettimen seinästä. Parempi myöhään kuin ei koskaan; hän nykäisi johdon tuolille.

Uni oli ottanut jalat alleen, kuinkas muuten, ja piti tyttö silmänsä kiinni tai auki, hän oli virkeä kuin peipponen. Terveeksi hän ei silti itseään tuntenut, sillä ohimoita pakotti armottomasti. Lampaiden laskeminen ei auttaisi, eivätkä muutkaan poppakonstit, eikä edes asperiinista olisi apua. Päänsärky ei hellittäisi kerran alkuun päästyään. Unitabletti oli ainoa, joka auttaisi, mutta hän ei niellyt niitä mielellään, koska ne jättivät aamulla pään sameaksi. Hän noitui puhelimet ja miehet alimpaan pimeyteen ja päätti, että mieluummin sentään unipillerikin, kuin päänskipu ja ikuinen pimeään tuijottaminen.

Sähkövalo otti kipeästi pakottaviin silmiin, niin että hän jätti painamatta nappulaa. Pulverit olivat jossakin pöydällä ja täysinäinen vesilasi samoin, niin että hän löytäisi ne valottakin.

Hän vei kätensä varovasti pöydänreunalle ja etsi. Kirja, nenäliinapaketti, pieni rasia. Siinä ne olivat. Hän kiersi kannen auki ja varoi tiputtamasta sisältöä lattialle. Kaksi, tai ehkä kolme, ne olivat hyvin mietoja. Lääkäri oli sanonut, että yhdestä ei olisi muuta kuin rauhottajaksi, unta se ei antaisi.

Juomalasi ei ollut rasian vieressä, vaikka Tuovi muisti asettaneensa sen siihen, niin että hänen oli edettävä varovasti. Pimeys sekotti suunnat, niin että hän etsi sitä väärältä laidalta, kyyräpää löysi sen ensimmäisenä ja lennätti lattialle.

– No voi sun, mutta olkoon! Minä en viitsi kuivata ja kontata, silloin päänsärky ei lakkaa koskaan.

Lattialla oli onneksi paksu matto, niin että lasi ei mennyt sirpaleiksi, tyhjensi vain sisältönsä pohjia myöten. Tabletit olivat pieniä ja liukkaita, niin että ne menivät alas ilman vettäkin.

Puoli tuntia Tuovi odotti. Hänen päässään jyskytti jatkuvasti, mutta jyskyttäköön, sillä pian sumu laskeutuisi ja peittäisi kaiken, kivunkin.

Meni tunti, ja sen aikana haihtui loppukin sumu. Ajatukset terästyivät, eikä uni tullut. Vatsassa sen sijaan alkoi tapahtua jotakin. Sieltä aivan kuin poukkoili kipupalloja ylöspäin. Sydänalasta väänsi pari kertaa ilkeästi, ja sitten vatsa heitti yhtäkkiä häränpyllyä. Tuoville tuli sellainen kiire kylpyhuoneeseen, että hän ei ollut selvittä kunnolla peitteestä ulos. Jokin oli mennyt vikaan, koska pulverin tehokeskus oli muuttanut paikkaa. Oikeastaan kuluvana yönä oli kaikki mennyt vikaan.

– Onkohan tämä merkki tervehtymisestä, vai yrittävätkö jälkitaudit saaliinjaolle.

Tuovin vatsa oli riekaleilla ja tyhjensi viimeistä vesitippaa myöten.

– Eivät unipillerit ennen ole tällaisia olleet, vai eikö minun sisikuntani kestä niitä flunssan jälkeen.

Hän istuutui voipuneena vuoteenreunalle ja yritti ajatella. Unipulverit mahapillereiksi, miten se oli mahdollista.

Sitten hän muisti, että Helvi oli tuonut hänelle päivällä rasian pieniä, ruskeita rakeita.

– Sinä kun valitat aina sitä kovaa vatsaasi, niin tässä on oikeaa ihmelääkettä. Kun tällaisen otat, niin puolen tunnin kuluttua saat juosta. Minä olen ottanut ja juossut.

Nyt selvisi, miksei juomalasi ollut pulveripurkin vieressä ja miksi se oli eri paikassa kuin ennen. Hän oli sekoittanut pimeydessä suunnan ja rasioiden paikat.

Kun yhden otat, niin puolen tunnin kuluttua juokset! ja hän, raukka, oli ottanut kolme. Jos kertotaulu piti paikkansa, niin hän saisi juosta lopun yötä kamarin ja kylpyhuoneen väliä, kunnes olisi kääntänyt vatsansa nurinniskoin kuin possun suolet makkaranteossa.

– Korpeen avuliaat naisystävät ja syntejään katuivat miehet, pitäkööt siellä seuraa toisilleen! Tyttö kuivasi hikeä otsaltaan ja käpertyi kaksinkerroin. Ellei rakastunut älykääpiö olisi soittanut Majjalleen, ei hänkään olisi herännyt, ja ellei hän olisi herännyt, hän ei olisi langennut Helvin jättämään ansaan. Ensin flunssa otti jalat alta, sitten tuli vieras mies, joka vei vatsan veteläksi, niin että oli hänellä kärsimistä.

Juokseminen ja vatsakaruselli otti tytön voimille niin, että sen mukana unohtuivat pienemmät harmit. Viiden korvissa hän oli niin lopussa, että nukkui tuutimatta, eikä herännyt ennen kuin yhdeksältä, jolloin Helvi kiersi ovikelloa kolmasti ympäri. Vatsasta tuntui kuoriutuneen nahkakin seinistä.

Jokohan puhelin taas! Tuovi yritti tukkia korvansa ja olla kuulematta. Ei se oikein puhelimelta! Sitten hän tajusi, että se oli ovikello ja kompuroi avaamaan.

– Sinäkö siellä. Minä luulin, että puhelin, vaikka eihän se ole edes seinässä kiinni.

– Minä pelkäsin, että sinulle oli tapahtunut jotakin, kun puhelin ei vastannut, etkä sinä tullut avaamaan oveakaan. Aioin tulla kertomaan, että..., mutta varjeltoon, oletpa sinä surkean näköinen. Aiotko sairastua uudelleen.

– Vatsahuuhtelu vain, ei se sen pahempaa, Tuovi hymähti ja takertui ovenpieleen.

Yläpää alkoi jälleen keinua.

– Suo anteeksi, mutta minun on mentävä.

Hän laahusti vaivoin vuoteelle ja rojahti pitkäkseen, sillä jaloista oli valunut voima jälleen olemattomiin.

– Vatsahuuhtelu? Varjeltkoon, oletko sinä syönyt jotakin myrkyllistä! Et sai sinä vain itsemurhaa? Helvin silmät pyöristyivät pelästyksestä.

– No, en aivan mutta melkein, potilas huokasi itsesäälivästi ja alkoi kertoa edellisyön puhelinpajaisesta. – Ensin luulin, että se olit sinä, ja päätin olla vastaamatta, mutta se soitti ja soitti, niin että en lopulta enää kestänyt. Äänestäjän minä heti kuulin, että soittaja oli mies.

– Jospa hän oli, Helvi alkoi punoa romantiikkaa. – Oletko sinä varma, että hänellä on joku Maija. Minäpä luulen, että ei ole. Hän on nähnyt sinut jossakin ja halusi tutustua sinuun, ja niin hän keksi lopulta tämän puhelinjutun. Miehet ovat mahdottoman kekseliäitä, silloin kun ne haluavat tutustua johonkin naiseen, kyllä minä tiedän.

– Ja höpön höpön, olisihan hän voinut päivälläkin soittaa, eikä herättää minua keskellä yötä! Silloin ei sydänten sympatiaa ainakaan synny. Sinulla on mielikuvitus kuin sudenkorennolla. Minä vakuutan, että Maija on olemassa, kyllä minä sen hänen äänestään kuulin.

Helvi oli vähän aikaa vaiti ja mietti, sitten hän uteli, oliko soittajan ääni ollut kovinkin miehekäs ja miellyttävä.

– Mitä hänen äänensä tähän kuuluu?

– Minä vain ajattelin, ottiko se Maijan olemassaolo niin sinun sydämellesi, että kuihduit yhdessä yössä tuon näköiseksi. Sinä et

ollut pahimman kuumesikaan aikana noin huonossa kunnossa.

Tuovi huokasi toivottomana; kaikkea sitä piti! Hänelle ei ollut juolahtanut mieleenkään, että joku ottaisi asian noin, ei edes Helvi, jolle rakkaus oli elämän hunaja.

– Tuntematon mieskö! Sillähän oli ääni kuin variksenpojalla, ja sellainen naurunkiherrys, että selkäkarvat vääntyivät kiharoille. Sinä olet hassu!

– Niin, mutta kun... kyllä minä ainakin, Helvi yritti puolustaa epäluulojaan.

– Sinä kyllä, mutta en minä, sinähän innostut miehen varjostakin, joka lankeaa varpaillesi. Sinun pillereistäsi tämä kalpeus johtuu, minä kun luulin niitä pimeässä unilääkkeeksi ja otin varmuuden vuoksi kolme kappaletta yhteen painoon.

Helvi löi kätensä kauhistuneena yhteen ja ihmetteli, miten toinen ylipäänsä oli vielä hengissä. Vatsahuuhtelu oli ollut varmasti perusteellinen.

– Mutta nyt minun täytyy mennä, muuten myöhästyn työstä.

Hän vilkaisi ranteeseensa ja oli parilla harppauksella ovelia.

– Varjelkoon, minä olen nyt jo viisi minuuttia myöhässä, niin ettei minua pelasta mikään. Sitten hän keksi.

– Jos johtaja on jo tullut, niin minä sanon, että kävin katsomassa sinua, ja että lähetit terveisiä, ja että olit vetänyt puhelimen irti seinästä, niin että minä en voinut soittaa sinulle.

Tuovi ei ehtinyt vastata sitä eikä tätä, kun eteisen ovi jo lensi auki ja kiinni, ja Helvi oli tiessään. Eikäpä hänellä olisi ollut mitään sanottavaakaan, kertokoon Helvi johtajalle ja tytöille mitä mieli teki. Hän halusi olla rauhassa ja nukkua.

Puoleen päivään Tuovi pysyi vuoteessa ja oli vain, sitten hän kävi keittämässä itselleen velliä ja totesi ilokseen, että se pysyi sisällä. Hän oli tainnut selvitä vatsakarusellista pelkällä

säikähdyksellä, ja kun hän oikein ajatteli, siitä oli ollut enemmän hyötyä kuin vahinkoa. Sairauden aikana oli ruoansulatus tehnyt lakon ja kaikki, mikä oli mennyt sisälle, oli myös pysynyt siellä. Nyt vatsa oli tyhjä, ja tyhjän vatsan kanssa oli helppo alkaa alusta, vaikka voimattomuus vähän harmittikin.

Iltapäivällä ovikello soi jälleen, ja tyttö huomasi huokaavansa, että Helvin vieraskäynnit saisivat harveta. Hän ei välittänyt kuunnella rakkausjuttuja Kallesta ja Pekasta ja Antista ja Villestä. Oli ihme, ettei se seonnut niiden nimissä, hän ainakin olisi saanut pitää kortistoa mokomasta laumasta. Hänelle riitti yksi kerrallaan, vaikkei hänellä tällä hetkellä ollut sitäkään. Tytöt väittivät, että hän oli niin valikoiva, että jäisi yksin soittimelle, ellei muuttaisi tapojaan.

Oven takana seisoj tukevarakenteinen mieshenkilö, jolla oli suuri kukkavihko kädessä. Se oli kuorinut siitä paperit naapurihuoneiston oven taakse.

– Saanko minä, tuota, tämä olisi anteeksipyyntö, ei kai teillä ole mitään sitä vastaan, että minä tulen vähäksi aikaa juttelemaan teidän kanssanne.

Tuovi jäi sanattomaksi. Kuka kumma? Hän ei ollut koskaan edes nähnyt mokomaa kukkapoikaa. Hän tuijotti kysyvänä punakoita kasvoja ja harkitsi, olisiko hänen viisainta sulkea ovi mitään kysymättä.

– Suokaa anteeksi, mutta te olette varmasti erehtynyt ovesta. Me emme tunne toisiamme.

– Kyllä me vähän tunnemme, ihan vähän vaan, mies kumarsi jälleen ja levitti kasvonsa leveään hymyyn. – Puhuttavia vaan, ja sitä puhumista minä tulinkin pyytämään anteeksi.

Miehessä oli ollut kaiken aikaa jotakin tuttua, ja nyt tyttö keksi, että se juttu oli hänen äänensä. Mies oli yöllinen soittaja,

vaikka ei ollutkaan aivan sen näköinen, millaiseksi hän oli sen kuvitellut. Äänen kapeus oli narrannut kuvan laihaaksi ja surkeaksi. Mutta miksi ihmeessä mies ei ollut Maijansa luona, vaan hänen, ja mistä se oli saanut hänen osoitteensa. Olikohan Helvi ollut sittenkin oikeassa. Ehkei Maijaa ollut olemassakaan, puhelin vain, ja halu tehdä tuttavuutta sen avulla.

– Miten te täällä, ja mistä te saitte minun osoitteeni?

Mies oli hivuttautunut melkein huomaamatta eteiseen ja näytti siltä, että hän aikoi myös pysyä siellä, mutta mitään pelottavaa hänessä ei ollut, pikemminkin tukevuudesta huolimatta jotakin arkaa ja avutonta.

– Luettelostahan minä, kun tämä teidän numeronne selvisi siinä korjauksessa. Kysyin keskuksesta. Te taisitte ajatella yöllä jo poliisia, kun minä aina ja aina vaan soitin, mutta miehen näkö on vähän harittava silloin, kun on saanut tilkan liikaa.

Tyttö seiso, eikä osannut vastata mitään.

– Minä tuota, röyhkeähän tämä tällainen on, väkisin sisään tuleminen ja kaikki, mutta kun minä pyytäisin teitä vähän auttamaan minua. Mietin ja mietin koko yön, mutta muuta en keksinyt.

Kukat, jotka Tuovi oli saanut syliinsä, olivat kauniita, mutta miehen ääni oli niin surkea, ettei hän raaskinut kieltäytyä kuuntelemasta. Eihän se ottaisi, jos ei antaisikaan, ja jos hän kuuntelemalla voisi helpottaa toisen sydänsurua, niin olisi päivän hyvätyö tehty, ja hän voisi kietoa rätin jälleen ovikellon ympärille ja vetää puhelimen irti seinästä.

– Tulkaa tänne sisälle, mitä me tässä eteisessä, hän korjasi lähinnä olevalta tuolilta aamutakkinsa kaappiin.

– Mitä te haluaisitte minun tekevän, ja osaankohan minä?

Mies katseli seinällä olevia tauluja ja kattovalaisinta, joka keinui mukavasti lämpimän ilmavirran mukana, ja tyttö tuijotti aamutossujensa tupsuja. Kumpikin oli yhtä vaivautuneen näköinen.

– Siitä Maijastahan minä, jos te vähän viitsisitte.

– Mitä minä hänestä? Tuovi kohotti kysyvänä silmänsä. – Enhän minä edes tunne häntä. Pitäisikö minun mennä puhumaan hänelle teidän puolestanne?

– En minä sitä, tuota, ja parempi on, että te ette tunnekaan häntä, eikä hän teitä. Minä ajattelin, että jos hänet saisi lepytetyksi, niin minä menisin vaikka heti naimisiin hänen kanssaan. Sitten ei pääsisi tulemaan enää tällaisia riitoja.

Tuovi ei pysynyt kerkassa mukana: jos hänen ei tarvitsisi puhua mitään, niin mitä sitten, ja mitä toisten sovinto ja avioliitto hänelle kuuluivat.

– Kuinka minä voisin muka auttaa, ties, vaikka pilaisin tyhmyyksissäni koko asian, hän alkoi epäillä. – Jos Maija sattuu kuulemaan, että te olette kantanut tänne kukkia ja soitellut pitkin yötä, hän ei anna sitä teille ikinä anteeksi, ja siinä sitten on koko tuleva avioliitto.

– Te ette oikein käsitä, mies alkoi selittää, minä en tainnut sanoakaan, että Maija on rakastunut minuun, ja ettei hän minusta noin vain luovu, vaikka tällä kertaa vähän koukutteleekin. Minulla on nähkääs menestyvä juustokauppa, ja se on paljon hänelle, jolla ei ole muuta kuin kaksi tyhjää kättä. Jos hän epäilee, että toinen nainen yrittää astua hänen varpailleen, ja minä hiukan niin kuin kallistun sinne päin, niin hänelle tulee vietävä kiire korjata omansa talteen. Minä ajattelin, tuota, miehen ääni alkoi takellella, – ajattelin, että jos te toimisitte vähän aikaa tuona toisena naisena. Jos me kutsuttaisiin

Pitkään sairastellut Tuovi päättää laittaa terveytensä kuntoon ja lähteä virkistävälle hiihtolomalle luonnon helmaan. Haaveet rauhallisesta lomasta uhkaavat kuitenkin kaatua, kun käy ilmi, että Tuovin kanssa saman vuokramökin on varannut myös muuan itsepäinen – mutta kieltämättä hauskannäköinen – nuori mies nimeltä Kari.

Kun kumpikaan ei suostu luovuttamaan, Tuovin ei auta kuin jakaa mökkinsä pitkin hampain. Hankalan alun jälkeen Tuovi alkaa katsella Karia kuitenkin uusin silmin. Pian kumpikaan enää tiedä, kipinöikö heidän välillään kiukusta vai rakkaudesta.

Anni Polva (1915–2003) oli suomalainen kirjailija, joka kirjoitti erityisesti viihdekirjallisuutta ja lastenkirjoja. Kuudelle vuosikymmenelle ulottuneen uransa aikana Polva julkaisi yli 100 kirjaa, joista tunnetuimpiin kuuluvat tytöille suunnatut Tiina-kirjat.

